Suuremat rõhku pani põhiseadus-eelnõu eelarve maksmapanemise korra täpsustamisele, mis 1933. a. vastuvõetud põhiseadus jätab võrdlemisi ebamääraseks. Põhiseaduse § 52 on esitatud projektis redigeeritud järgmiselt:

„Riigikogu annab välja seadusi, otsustab laenude tegemise ja muid asju põhiseaduse alusel. Igal aastal määrab riigikogu riigi sissetulekute ja väljaminekute eelarve. Riigikogu võib eelmise aasta eelarvet oma otsusega jaoliselt pikendada kuni uue eelarve määramiseni. Riigikogu poolt määratud või jaoliselt pikendatud eelarvet ei või muuta ega eelarvet panna maksma teisiti, kui vaid riigikogu otsusega."

Kuna 1933. aasta põhiseadus oli väga lakooniline ja laia tõlgendamist võimaldav ülemineku-ajajärgu kohta, siis püüab eelnõu seda protseduuri tunduvalt täpsustada. Selles on öeldud, et eelnõu vastuvõtmise järel peaks riigikogu ja riigivanema valimised teostatama hiljemalt 100 päeva jooksul, jätkates riigikogu ja riigivanema valimise toimetamist seisukorrast, nagu ta oli 4. märtsil 1934. Lisatakse veel, et riigikogu uus (viies) koosseis on kohustatud astuma kokku erakorraliseks istungjärguks hiljemalt üheteistkümnendal päeval pärast rahvahääletust ja hiljemalt 12 tunni jooksul valima ametisse oma liikmete hulgast uue peaministri. Kui selle tähtaja jooksul ei valita uut peaministrit, asub peaministri ülesannete täitmisele riigikogu esimees, jättes riigikogu esimehe ülesannete täitmise riigikogu vanemale abiesimehele. Hiljemalt 24 tunni jooksul peaks põhiseaduse muutmise silmapilgul ametis olev ja riigivanema ülesandeid täitev peaminister lahkuma ja andma ameti üle uuele peaministrile. Kui ametisolev ja riigivanema ülesandeid täitev peaminister ei ole lahkunud ametist ega andnud võimu üle uuele peaministrile, siis loetakse ta tähtaja möödumisel oma ametist tagandatuks ja uus peaminister ametisseastunuks. Samast silmapilgust peale peaksid kõik Eesti vabariigi kodanikud, ametiasutised, kaitseliit ja kaitsevägi täitma uue peaministri seaduslikke korraldusi. Uus peaminister kutsuks ametisse uued ministrid ja nende ametissekutsumisega lõppeksid seniste ministrite volitused.

Täie õigusega märkisid ajalehed, et A. Larka põhiseaduse muutmise eelnõu kohustas otse riigikogu esimeest haarama võimu revolutsioonilisel teel. Kes tunneb meie valitsuste moodustamise käike, teab, et meil kunagi pole saadud sellega hakkama 12 tunni jooksul, sest läbirääkimised valitsuse programmi ja isikliku koosseisu kohta nõuavad tunduvalt enam aega. A. Larka eelnõu oleks legaliseerinud aga täielikult riigikogu esimehe võimuhaaramise ja oleks võinud viia riigi revolutsioonilisse pöörisesse, kus lõppeks oleksid otsustanud endise peaministri ja riigikogu esimehe poolda-

Eesti kroonika 1935, lk. 33